

Tak tuhle dobu my můžem. Voba, vid' Bubi?

Bubi: Jistě. Je to doba hojnosti. Celej rok se jedna furt enem postí, nebo teda spíš jepostěná, abychom tak kulantně nazvali to, že mi pánik prostě nedá najíst. Nebo nedá najíst, dá, to zas dá, ale MÁLO! Víte? Moc málo! Prej jsem vižla, nemám bejt tlustá. No a co je mu po tom? Je to snad jeho tloušťka? Neni. A mi nevadí bejt tlustá. Hlavně, když nehladuju. A!! To teda o Vánočkách fakt jako nehladuju.

Štajnidlo: Tak jako je fakt, že přisun je v tudle dobu hoodně velkej, to je pravda. Ale co je hlavnější! Co je vůbec vlastně nejhlavnější?? Jsme fšickni pohromadě a maji na nás fšící spoooustu času. A!! A!! Podnikaj se výlety a dlouhý procházky. Jako třeba zrovna na Štědráka!! To bylo dobrý ne?

Bubi: No to bylo. Páč jsem hned na začátku, když jsme vešli do obory Hvjéезда, mohla zcítýrovat Ajšadlo! A to mě hrozně moc ba. Vona se mi musí pokořit a já jí řeknu, že je Nicka. A že já jsem Carevna! Největší Carevna všech dob. A panuju. To je moc dobrá zábava.

Štajnidlo: Jo zábava!! Ta teda byla. Páč víte co? Teta Ajša s sebou vzala ešče malou pánčičku!! No a vona víte co?? Vona je totiž taky neunavitelná. Jako já. A děsně ji baví mi házet žužlomíček. A nedělá s tím žádný drahoty. Naučili jsme se i suprovou předáfkou.

Naše předáfkou.

Já k ní přiběhnu a žvejkám žužlobalonek před ní. Vona vytvoří z ručiček mističku takovou jako a já jí do těch ručiček pak ten žužlobalonek vyžužlám.

Na a házej.

A jí vůbec třeba nevadí, tak jako vadí páníkům, že je jako krapátek vysliznutej a špinavej. Utře si ručičky do tý krásně vypraný bundy a hází dál.

Letííím!

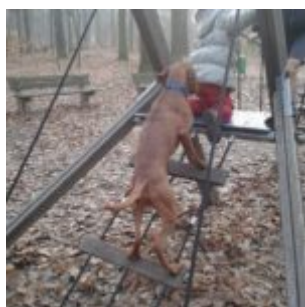
Prostě nedělá furt z něčeho problému a jedem, jedem, házíme. Už se naučila i blafovat, to je dobrý, páč to mě drží v pohotovosti porád.

Bubi: Jo, je v pohotovosti. Až tak v pohotovosti, že z toho začal lézt po provazovým žebříku. Páč malá pánčička od Ajši tam taky lezla, tak on musel hnedle za ní. Aby vo něco nááááhodou nepřišel!

Lezem, dělej!

Štajnidlo: Jsem vobratnej, co? Che! Fšící se hrozně nejdřív divili a potom se hrozně smáli. Páč jak jsem jednou zjistil, jak se to dělá a hlavně, že mám publikum, lítal jsem nahoru a dolu jako šūs.

Nezdržuj a lez!

A byl jsem vobdivovanej, a to já teda jako fakt rád. Jsem rád vobdivovanej. Pánik mě toliko vobdivoval, že tam se mnou a malou Ajšovou lezl nahoru taky. I pánčička pak.

Jéžiš, nelez tam, stačí, že si zláme nohy on!

Jenže jako víte co... nejsou tak dobrý jako my s malou Ajšovou, vůbec nejsou tak dobrý. Pánčička bych řekl, že byla i jako to... dost komická. Radši jsme jí dělali záchranej tým,

kdyby jako nááhodou.

Honem dělejte, musíme jí dělat záchranu!

Bubi: Tak hlavně, že von je natolik dobrej, že my vostatní máme od něj aspoň na chvíli pokoj, když lítá po těch provazech nahoru a dolu. Jen teda mu nesmí Ajša ukrást žužlobalonek, to je pak průser. On je sice pošahanej, ale je hodnej, takže jí ho nechá. Ale je nešťasten, protože on ten žužloeklhafť prostě miluje. A pak chodí jak ztělesněný nešťestí a dožaduje se u pánčičky nápravy.

Takže ta pak jde a výměnou za žužlobalonek půjčí Ajše MOJI!!! MOJI!! zelenou skákací kostéčku. Ale i já jsem hodná, takže jí to půjčím. A máme ji na střídačku. Ji totiž baví tu kostéčku i nosit jako trofej. To já nemusím, já ji jen honím anebo hledám. No a tak, když ji má zrovna Ajša, jdu a najdu si klacek. A ten přinesu pánčičce. Aby navalila odměnu. A ten den byly výborný vodměny, takže já ten klacek nosila furt.

Štajnidlo: No jako to je fakt nešťestí, když mi Ajša čórne žužlobalonek. A já jí ho nemůžu vzít, ne, to nemůžu. To bysem asi vod ní trochu nějakou nakoupil, páč je to dáma, je starší a tak ji musím respektovat. To není jako s Bubrdlí, tam vim, že vona je na mě vlídná, a tak toho zneužívám. Většinou. Ale někdy, abych zachoval dekorum, dělám, že ji velerespektuju!

Bubi: No to jo, to jo, no. To mu tak může někdo věřit. Pche. Hlavně doma, to nejvíc. Páč on třeba jde, a jako omylem si hodí balonek, nebo tu jeho odpornou béérušku, někam ke mně, kde já ležím. A pak předstírá, že to hrozně nutně potřebuje, ale netroufá si mě prej otravovat. A tak leží o kousek vedle na boku, hrabe nohou po zemi a... KVOKÁ!!! Jo, ano, čtete dobře. On KVOKÁ!!! Hrozný zvuk, psa naprosto nehodný. Kdo kdy slyšel psa kvokat, prosím vás? No říkám to furt, je to blázen. Ani pořádně vyjádřit se neumí. Kdybyste ho slyšeli štěkat!! Jeeehihihihhi, no to byste se potrhali!

Štajnidlo: Jaký jeeehihihi?! Jaký jeeehihihi?! Jsi trapná náhodou!!!! Když hlídám, štěkám, jak baskervil. Ty zas neumíš sama vylézt skorem ani na židli, musej ti zvedat zadnici, hééč, heč.

Rumouš balí dárky

A mimochodem, když jsme u té zvukový stránky věci, tak milá madam... má sama másličko na makovici, víme? Páč co? Vona dyž štěká, tak HÝKÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!! Hýká, fakt nekecám, vydává zvuky, při kterejch vostatní psi úlekem le-vi-tu-jou! Vůbec nechápu, jak jsi mohla dostat nějaký dárky, když jsi takhle vošklivá na mě, víš!

Bubi: No hlavně, že ty jsi na mě takovej hodnej, že jo! Furt mě votravuješ, chvilku pokoje nikomu nedáš, ty Rozruchu! Jedna spí a von si klidně přilítne s něčím v hubě a skočí mi na hlavu! Tohle by mělo být trestný a ne že ještě mu Jéžišek naježí!

Štajnidlo: Jsem miloučkej? Jsem! Jsem poslušnej? Skoro bych řekl, že i jsem! Přináším fšem enem radost? Přináším! A proto i mně Jéžišek přines. Pod sosnu. Dárečky! Mnoho dárečkůch. Mnoho.

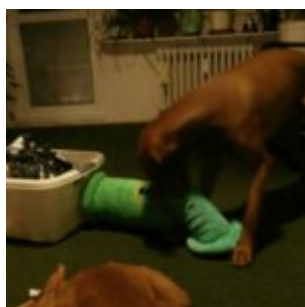

Rumouš rozbaluje dárky

Bubi: Jak mnoho? Tolik by jich nebylo, kdybys mi některý neukrad!

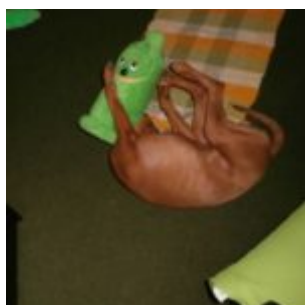
Štajnidlo: Co neukrad? Nechtělas je vůbec, nechalas je tam. Jsem je adoptoval, aby jim smutno nebylo. A tak mám tetkon DVA! DVA velký zelený plyšáky. Jméno nemaj. Radši, páč oni jsou takový jako zvláštní. A fšící se jim smějou. Ale to je mi fučik. Hlavní je, že jsou plyšový a velký! A dá se s nima hrozně moc blbnout.

Bubi: A taky se na nich dá ležet! Měkoučký jsou a pohodlný. Teda byly by, kdyby na mě nějaký zbyl, že jo. Jsem malá a nebohá, veškerej majetek fuč!

Rumouš už rozbalil dárky

Štajnidlo: Tak ale tys zase zabavila v mezičase vobě žužlokosti! A na mě zbyly enem vožužlaný zbytky! Takže kdo je tady asi kradák, no? Kdyby sis rozežraně nesešrotovala všechny žrací dárečky - VČETNĚ TĚCH MEJCH! - byla bys majetná. Takle máš to... nic. To já jsem prosíravej, na jídlo jsem se vybodnul a tetkon mám movitej majetek. Jsem movitej péf. A mám i nový házedlo.

Rumouš si hraje s dárečkem

Bubi: A to já mám ale taky! Páč jsem se naučila přetahovat a tak mám taky svoje vlastní,

abych venku mohla řídit a bojovat. Jako třeba zrovna dneska ráno. To jsem popadla toho jednoho plyšáka zeleného a šla udatně bojovat s pánčičkou ještě v kuchni. Ale venku mám stejně nejradši zelenou kostěčku. Šli jsme takhle po Vánočkách s pánčičkou na výlet. Pánik nám cípнул s chorobou a tak jsme ho nechali doma. A šli si procházkou do Sobína, že si zajdem do hospůdky.

Štajnidlo: Tam to máme rádi, vid' Bubrdle?

Bubi: Jo! Dycinky tam dostaneme každej hrst - celou hrst! - piškůtůch. A jsme tam vzorný. Umíme zvostat pěkně pod stolem, i když jde pánčička pryč.

Štajnidlo: Vid'! Žižkovný jsme. Taky nás vobdivovali, jak přežižkovný jsme. Pánčička vodešla si umejt ruce od nás zaprasený a my se ani nehli, i když vedle ležel jinej pes. Dobrý jsme byli. No a cestou tam a zpátky jsme honili žužlobalonek a kostěčku. A já se naučil novej pokyn. Menuje se to: „Rumouši, půjč Bubině, prosim tě, ten balonek, nebud' hamoun, jo?“ No a já pak pustim žužlomíček a trpně čekám, až ho pánčička hodí Bubrdli, která má totiž takovou blbou zábavu.

Bubi: Neni blbá, neni. Mě totiž hrozně baví vokrátat Štoudev, víte? Je to hroznej spratek, rozcapenej, kouska úcty ke mně nemá a todle je moje pomsta největší! Dávám bedlivý pozor, a jakmile na vteřinku on poleví v pozornosti a žužlobalonek pustí, šup! Už jsem tam a vokrada ho a vítězoslavně ho donesu pánčičce a vypáčim tím pádem z ní tu odměnu.

Štajnidlo: Tak ale já jsem právě na žužlobalonek moc pozornej, málokdy se mi stane, že bych ho neměl v merku. Páč je to můj nejvíc balonek, naprosto ho zbožňuju. A i proto mě naučila pánčička na tamtu větičku ho pustit a na chvíli ho Bubrdli půjčit. Aby vona měla ten pocit, že mě jako vokrada. A já jsem ztělesněná dobrota. Takže pustim. Aaaaa vona mi pak za to páánčička balonek mrskne co nejdál, což mě dycinky potěší. Leeetim, jak šilenej, ve vzduchu ho drapnu a žouželim si spokojeně v kušně.

BubiŠtajnidlo: A spokojený jsme tak voba, že jo? A von teda, to se mu musí nechat, je hodnej a půjčí. Pánčička si totiž všimla, že mě to hrozně baví žužlobalonek Štoudvi krást, jenže nevyjde mi to moc často. Tak abych měla nějaký to povyražení taky, a Štoudev zároveň nějaký to pocvičení a ponaučení (že jako já jsem ta důležitá psí osoba), vymyslela takovoudle

vychytávku. Zavelí, Štoudev pustí, já ho okradnu a předám. Pánčička nejdřív pochválí Štoudev, jak vlídnej von je péf prej, a pak mu hodí honem balonek, páč to je pro něj ta odměna. A zároveň mě hodně moc chválí, jak žižkovná kradačka já jsem. A pak mi dá dobrůtku. JO!

Bubi: Tak jsme si tak pěkně užívali cestu tam i zpátky, občas museli taky poslechnout a jít s pánčičkou, když jsme někoho míjeli, nebo šli přes přejezd.

Štajnidlo: A já jsem se i taky trochek v rybníčku vykoupal.

Bubi: Protože jsi cvok.

Štajnidlo: Ale jak se mi pak dobře spinkalo. Nařachnul jsem si doma pupík a vytuhnul.

Bubi: Taky jsem toho měla plný brejličky, páč jsme domů dorazili až za tmy. Ale jsem zkušená, síly si umím rozložit, takže mi i tak zbyly ještě síly na monitoring. Kdyby náhodou se něco naskytlo, abych to nepropásla. A dobře jsem udělala, páč jasně, že něco káplo. A pak jsem konečně mohla taky spát.

Štajnidlo: A ráááno, rááno se šlo zase ven. Na Filajku! Tam je to bezva, víte? Je tam lesíček s trampolínou. A tam my chodíme hopikat.

Bubi: A taky překážky a áčko a kruh a tam taky chodíme hopikat. A to mě ba, to mě velmi ba. Jsem igelitní fena, hopikám jako o život. Teda na kladinu nesmim, to pánčička zakázala, páč prej bych si ve svý pomatenosti (Ach psí bože, jak přízemní, takhle se někomu posmívat! Nejsm pomatená, jsem horlivá!), tak prý bych si tam ty svý fixky, jak říká mým útlým noženkám, polámala. Pak má mít ten Štoudev ke mně nějakou úctu, když je se mnou takto hovořeno! No nicméně, vystačím si i s tímto omezením a běhám jako divá.

Štajnidlo: Až jsme se tudle taky na áčku srazili, že jo, vid?

Bubi: No páč ty nekoukáš! Já tam byla první a tys běžel z druhý strany!

Štajnidlo: No ale tys tam vůbec bejt neměla, víš!! Tys měla pokyn „Bubičekááá! Teď

Rumíček!“ Jenže ty vůbec nic nerespektuješ a děláš v tom chaos. Když mám běžet já, nemáš tam co dělat, se nediv, že tě pak pánčička přiváže a ty se tváříš, jak... jak dyž ti nadloubou! Mě nemusej přivazovat, já když mám „Rumouščekááá! Ted' Bubi!“, tak čekám. Jsem disciplýnovanej. Ty ne.

Bubi: Mě to prostě baví a nechci čekat. Navíc za to vždycky něco kápne. A mně nestačí, když kape, potřebuju, aby pršelo. Klidně by mohlo i lejt. Teda pamlsky by mohly pršet či lejt. Proto jsem tak snaživá a snažim se a snažim. Si vydělat.

Štajn: Jsi hamižná. Mně stačí, když mi pánčička hodí balonek, to je pro mě nej odměna. A tak jsem byl rád, když jsme pak šli házet o kousek dál na louku. Tam jsem mohl pádit! Bože jak já tohle miluju. A úplně nejvíc miluju házení s natahováním. To mě pánčička natahuje jak gumu u spodárůch. Musim třeba nejdřív sednout a čekat a vona jde o kus dál. Tam balonek odkopne a! Pak jsou dvě varianty. Buďto dostanu povel vystřelit hnedle anebo mi to vodpočítá!! Jsem napnutej moc. A ešče napnutější jsem, když udělá to, že se pak ke mně vrátí zpátky, zařadí se vedle mě a zas mi to vodpočítá. A já pak hrozně rychle vystřelím a letíiiiiiiiiiiiiim, popadnu balonek a zas zpátky běžim. Anebo jde pánčička taky napřed, já čekám a ona ho schová někam do trávy, vrátí se ke mně a pak mě ho pošle hledat. To sice není takový rychlý, jako když za ním letím, protože to se musim soustřeďovat a pracovat, ale taky mě to baví.

Bubi: Mě taky baví honit kostéčku. Jen mi ji nesměj hodit moc daleko, jak moc dlouho utiká, řeknu si, ať si běží, a otočim to zpátky k pánčičce. Ta mi vždycky sdělí, že jsem líná tetka a ať koukám mazat a kostéčku, která se mi mezitim schovala někam, hledat a najít. No tak jdu. Někdy ale dělám blbou, protože se mi hledat nechce. Pánčička pak zkříží ruce na prsouch, praví, ať nedělám Dášu a koukám makat. Tak makám, no. A kostéčku dovalím.

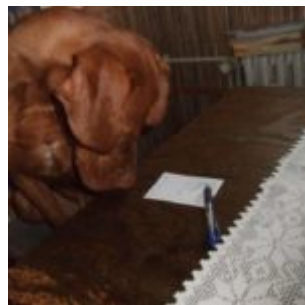
Štajnidlo: Když jsme šli zpátky, tak pánčička objevila dobrou věcičku.

Bubi: Jo to byla sranda!! Byla to taková tyč na laně a dole byl talíř či co. Pánčička si na to sedla a... po tom laně odjela do pryč. A my ji honili, dopadli, přepadli a zničili. Smála se jako blázen.

Štajnidlo: Já si pak po cestě ešče našel kamaráda. Byl hrozně malinkej, chodil jak vopilej

námořník, vláčel s sebou obří flašku s pitíčkem a hrozně se chtěl kamarádit. A vůbec mu nevadilo, že jsem velikej a rychlej, vůbec. Naopak se na mě pořád řehtal a hladil mě těma svejma miniaturníma ručičkama. Dom jsme dorazili zase se soumrakem a tam přepadli páníka. Už byl uleželej jak sejra. Cukalo to s ním, že chce taky ven. Ale pánčička mu řekla, že nemá rozum, ať ešče kouká ležet, a na druhej den domluvila setkání s Aaaaaidooou! Aida je boží. Hrozně se spolu řežeme, takže si to vždycky užiju.

Bubi: Já moc ne, protože jste dva... jak to jen slušně říct?? Řekněme, že střelení. A taky slepí, vždycky hrozí, že mě při honičkách přizabijete a pánčička pak huláká. Takže se rozhodla, že mi jen prospěje, když si doma odpočinu. Což jsem dosti kvitovala, proooooože, prooooože - pánik vyráběl pečenou husičku. Aaaa to vám je vůně a chuť! Nechtěla jsem si to vůbec nechat ujít, takže jsem zaujala strategickou polohu na kuchyňském pelíšku a byla ráda, že Štoudev zmizí z dohledu. Aspoň bude víc dobrůtek pro mě.

Rumoušek sepisuje vánoční nákup

Štajnidlo: Já nafasoval obojek, pánčička vzala do kapsy lahvičku s vánočním vaječňákem, dvě štamprdlata a pytlík s dobrůtkama. A krom vodítka vzala taky náhubek. Nemám ho rád. Zvyknul jsem si, to jo, ale rád ho nemám. Páč to taky značí, že třeba pojedem nějakým dopravním prostředkem. A ty já od mala nemusim. Zpravidla mě tam popadne nutkání zpívat. Obzvláště mám-li publikum. A to se taky zpravidla vždy najde. Tak i tentokrát se našlo. Dvě pani jsem si našel a na ty jsem se zaměřil. Pěkně jsem jim zapěl, až se rozesmály, a za pár stanic už se vystupovalo. Pánčička se otázala, ešivá já někdy dostanu rozum. Myslím, že se jedná o zbytečnej dotaz. Přešli jsme silnici a já byl vypuštěn do prostoru. A proudil jsem. Po opuštění dopravního prostředku a sundání náhubku mám vždy potřebu proudění. Abych to šécko vyproudil.

Kousek jsme popošli a za chvíli už přijela Aááááaidááá! V krátkosti jsme se přivítali a pak se hned začli masakrovat. Hlína i tráva lítaly vzduchem. Konečně někdo, kdo pro mě má pochopení. Aida dělá krásně zabijáckýho psa. Drapne mě vždycky pod krkem a rve mě na kusy. A krásně u toho řve. A já ji kopu do hlavy a cukám se. Výýýborný divadlo, výborný vám říkám. Lidi dycinky nevědi, co si vo tom myslet. A obě pánčičky nestačej uskakovat. Pak mě napadlo, že by to chtělo změnu. A somroval jsem na pánčičce balonek. Abychom se měli kvůli čemu s Aidou honit. Není lepší honičky, když jeden má majetek a ten druhej ho stíhá. Blbý teda je jedno. Vona má Aida nějakěj spešl grif, asi čarovací nebo co, ale dost často vám ten majetek vyfoukne. I z kušny ale! A pochopitelně máte honit zase vy ji.

To by bylo v pořádku. Jen kdyby teda nešlo o žužlobalonek. To mám pak trochu obavy, a když to trvá dlouho, jdu za pánčičkou, ať to nějak udělá, aby se žužlobalonek ke mně zase vrátil. Jenže vona říká, že by to bylo trochu nespravedlivý, a tak pak žužlobalonek nakonec skončí v její kapce.

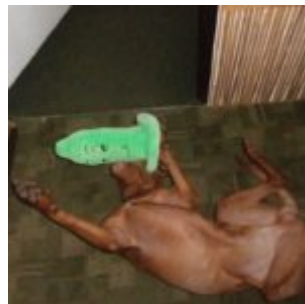
Tak jsme si s Aidou dali honičky o klacek. A pánčičky si daly vaječňáka. A pak jsme šli Aidě ukázat, že trampolína je fajn věc. Ač prý tam jindy jít nechtěla, tak když viděla nás, šup a byla tam taky. A začli jsme se prát. Což podle pánčiček nebyl úplně fajn nápad, páč hrozilo, že se fšící přizabijem. A tak jsme šli zas nahoru na pláň, kde jsou ty překážky. Proskočili jsme si kruhem, dali áčko, ale pak přišli na psí hřiště tři kluci s rodičema, mávali v ruce nějakějma klackama, tak jsme smutně vyklidili pole. Škoda, no. My na dětský hřiště taky nechodíme. A místo toho jsme si zas šli dát honičky a rvačky.

A pak s jazykama na vestě už jsme to otočili dom. Teda dom. Nejdřív zas na tramvaj. A na zastávce nám přišlo s Aidou jako dobrej nápad se ešče trochu pozabíjet. S tím ale nesouhlasily pánčičky a navíc už jela Aidě tramvaj. Rozloučili jsme se a my museli ještě chvilku počkat, než nám to jelo. Ač byla tramvaj poloprázdná, opět jsem si našel své posluchače a něco jsem jim brouknul. Cestou od tramvaje jsem ešče chvíli lítal za žužlobalonkem a doma sem pak cípnul.

Bubi: No konečně jsme se dočkali, byl od něj chvíli pokoj. Ale já si to moc neužila. Pánčička po návratu prý, že se jde ven. Jak ven? Nepotřebuju ven. Potřebuju hlídat husu a užít si to, že Štoudev je zdechlina. A copak tady na mě někdo ale dá? Nedá. Prej koukej mazat. Jak potupný tohleto. Ale za trest jsem to za chvíli otočila a mazala domů. Jsem **stará**, jsem

unavená z předchozích dní, chci odpočívat. U sporáku. Pánčička sice pravila, že jsem hrozná a lemra a líná, ale hlavní bylo, že se teda fakt šlo domů. Přece nenechám husu jen se Štoudví! Co kdyby se k ní dostal? Sám! To nemůžu dopustit. Celej večer jsem husu poctivě hlídala, až mě to zmohlo. Naštěstí Štoudev byl taky zmohnutej, tak se do rána nic hroznýho nestalo. A ráno nás zase čekala šichta. Hlídat husu, hlídat pánčičku, jestli něco nevydá, hlídat pánika, zdaliž nějakým zázrakem taky nevydá, hlídat misky, jestli do nic někdo něco nehodí.

Štajnidlo: Taky u linky se muselo hlídat, ešivá tam od tama něco neupadne. Taky se muselo bojovat s vánočníma dárkama.

Rumouš bojuje

Ty mě hrozně bavěj. Voba. Dokonce i na bérušku jsem tak trochu zapomněl. Ale ono se nejní čemu divit, tihle dva jsou dost velký, skvěle se s nima bojuje a nevím proč, ale dycky, když nějakýho přitáhnu, všichni se hrozně smějou. A prej nejní nic vtipnějšího, než s tím vítat příchozí. Tak to tak dělám. Popadnu dárka a přikroutím se ku dveřim a vítám s dárkem v kušně. A hned je veselo, zeptejte se třeba pánika vod tety Ajši, nebo sousedky Danušky, tý dokonce dárka nosim ukázat k ní domu. Přijdu dycky a nejdřív slušně zatukám. Na dveře. Pak na ně už neslušně bubnuju, protože to Danušce dlouho trvá. A pak ji s Bubrdlí přepadnem.

Bubi: No já ne, já tam slušně vstoupim, zatímco Štoudev se tam primitivně nařítí, nejdřív všechno zporáží a pak třeba něco ukradne a běhá s tím bytem. No anebo tam přinese tu příšernost zelenou plyšovou, kterou teda já považuju vhodnou leda tak k ležení, dobře se na tom odkládá hlava.

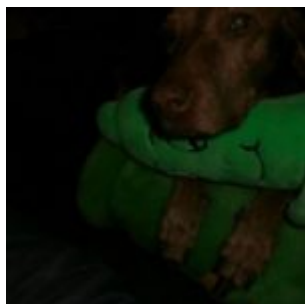

Bubi a dáreček

Případně, jsem-li dobře naladěna, se o to i trochu přetahuju, ale tahat to k někomu na návštěvu? Nevhodné, naprosto nevhodné.

Štajnidlo: Co zase lžeš? Jaký nevhodný? Dyk se tak hrozně smála!! A já mám rád, když se lidi smějou. Byl jsem líbezniv a důležitěj. Chodil jsem důležitě bytem a vokazoval tu vzácnost, co mi Jéžíšek naježil.

Bubi: Nám! Nám naježil, hamoune. Ještě že to netaháš ven! Na procházky!

Bubi a oba dárečci

Štajnidlo: To ne, to je trochu nepraktický. Neskáče to a je to neskladný. Na ven mám žužlobalonek. A že jsme si ho ale oba mezi svátkama užili, co?

Bubi: To jo, to je fakt.

Štajnidlo: Jojo, takhle jsme si pěkně užívali třeba silvestrovskou procházku, polema pěkně do hospůdky do Sobína. Čutali a házeli jsme si balonkama celou cestu. Ona totiž Bubrdle taky má svůj žužlobalonek, kterej nosí, to ne že nemá, tak chudá vona nejni. Ale ji prostě

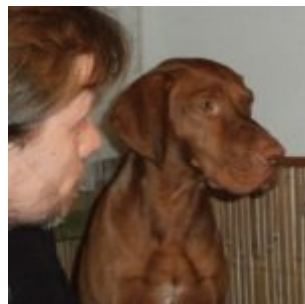
děsně baví mě vokrádat.

Bubi: Aspoň z tebe neroste úplnej rozcapenec, ale slušně vychovaný pes.

Štajnidlo: A to jo, to já zase vychovanej jsem slušně. Třeba hnedle zas v tý hospůdce, jo? Pánčička nás zasejc vodložila pod stolem a šla pryč a my vzorovaně zvostali. Takle my jsme vychovaný a je na nás spolek.

Bubi: Spoleh se říká, ty jelimane. No však ona je na nás pánčička taky jak na cizí. Prej že poslouchat se musí. Ale je to někdy zatraceně těžký, když pak přijde třeba paní vrchní a přinese nám každému hrst piškútůch!!! A já mám ale svoje výhody, mně hraje do karet můj věk. A taky - pššt ale, jo, nikomu ani muk! - taky toho někdy dost zneužívám. Ale nesmím to moc přehánět, jako ondynoj, to mi pak taky už zatnou tipec.

Štajnidlo: No a pak přišel už silvestr a to bylo. Přijel nám náš přítel nejvěrnější, kamarád Ričrd. Von teda psy vůbec neoblubuje - jak ostatně opravdu velmi dobře sami můžete vidět na fotkách :-D. Ale nikdo mu to nežere. Hlavně já. Já ho oblubuju velice. Jak se u nás objeví, nasomruju se k němu a trávím večery s ním. Začasto i na klíně.

Uprostřed debaty

Bubi: No a to von je z toho každej vodvázanej. Po židlích to leze, po lidech to leze...

Štajnidlo: A ty jako ne? Jo, ty po židlích nelezeš, jo? A co včera večer? Vysápala ses na tu židli - zázrak, že sama! - a položila sis hlavu pánčičce do klína, prej ať drbe. Ani spisovat jsi ji nenechala. A na Silvouše? Když ses rozpumprdlikovala a konečně opustila koupelnu? Taks taky lezla nahoru.

Bubi: No a? Když se rozdávalo?? Proč bych si to nechala ujít. A že se ten večer rozdávalo. Pánčička pravila, že dneska mám povolený i žebrání, hlavně, když se nebudu bát. A já se bála jen trochu a chvíli. To jsem bydlikovala v tý kópelce. Jenže pak měla pánčička na stole toliko věcí, a taky na misce měla ty vepřový kůže...

Vážněěěě?

Štajnidlo: Ale ven jsi nešla!! Ani pro Ričrda jsi nedošla, čekalas zbaběle nahoře na schodech u bytu!! Taková ty seš vítačka, víš? A to já jsem ho zasejc rádně uvítal před domem. A ešče jsem si vyběhnul i ven na čůrání. A i jsem na ty bouchače zaštěkal, aby vědili, že JÁ! JÁ!! se jich teda rozhodně nebojim.

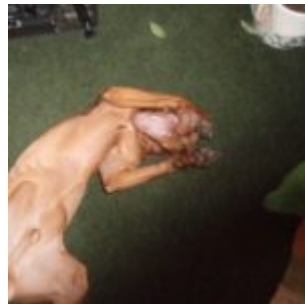
Bubi: Se nebojim, ale hrozně mi to vadí! Nechci být venku, když to bouchá. Nelíbí se mi to. No a co. Ale pod stolem v kůchni klidně budu. Tam je totiž bezpečno a hlavně je to blízko ke zdrojům.

Štajnidlo: Je fakt, že zdrojůch bylo v tuhle dobu hrozně moc. V podstatě na všechny tři Silvouše, co jsme tady doma měli. Jeden byl tradičně dopředu, protože u nás nic není jako jinde. Takže třeba toho Silvouše máme už předem. Pak byl druhej s Ričrdem. A pak ještě takovej třetí s páníkem od Ajšadla. To byl taky takovej povedenej večer. Milujeme návštěvy a družení. Zvlášť!! Zvlášť když třeba návštěva jako pánik vod Ajšadla přinese vopožděnýho jéžiška. Dvě!! Dvě poctivý ikeový plyšokrasy!! Tjooo to bylooooo. Hodil je pánikoj oknem, kde jsem vyhlížel, ešivá už jde Ajša. Když jsem ji viděl, začal jsem psotnikat, páč bylo jasný, že se jde ven. A ono ještě přilítnulo voknem takovýhle překvápko. Jůůůůůchajdááá! Popadnul jsem radši hned vobě, aby mi je Bubrdlína nesebrala.

Bubi: Jako bych měla nějakou šanci asi!! Vždyť jsem neměla šanci ani je zahlídnout.

Štajnidlo: A jáááááááá psotnikal stokrát víc, než prve. Asi milijounkrát jsem za vteřinu udělal trasu okno- vchodový dveře-okno-vchodový dveře-okno-vchodový dveře-okno-vchodový dveře-okno-vchodový dveře... metal jsem při tom vzduchem kozelce, voči jsem měl jak baterky a z tlamajzny mi čouhaly dva krysí ocásky. Jááá vám měl takovou, ale takovou radost. Už to vypadalo, že se nikdá nedokážu zastavit. Pak pánik otevřel dveře, já jsem vyproudil ven aji s krysama a že je vezmu s sebou. To prej ale ne. Proč ne? Prej ne, nech to tady a mazej ven. Tak jsem mazal. Ale koukal jsem smutně.

Holky se mohly jít taky vyvenčit. Ale tak měl jsem s sebou jiný holky. Bubrdlinu kradačku a Ajšadlo ječidlo. Jak vona vám dycky krásně řve, že chceachceachce ten můj žužlobalonek, hahaha to mě ba, ji zlobit. Jako prej to bavívalo mýho velkého předchůdce. Ten ji taky rád zlobil. Jenže ten u ní měl respekt, tady musím mít respekta já. A když mi to náhodou sebere, jsem to... jsem v háji, páč si nedovolím ničehož. Musim za pánčičkou. Ale procházka to byla vyvedená. Prostě fakt dobrá doba, páníci jsou doma, furt se něco děje...

Vysmáté Vánoce

Bubi: A žrádlo vod stolu se v tuhle dobu vždycky najde..... Joooo čas vánoční, ten je tůůže moc pěknej.

Štajnidlo: Pěknej, souhlasim, páč toliko času, co jsme fšící pohromadě! Až to pak občas jednoho i přemůže, ta únava z toho všeho, a pak dokonce i usnu!

Bubi: No, to je potom slááááva pro celou rodinu, když na chvíli Štoudev vypne a chrní. Malý vánoční sasrak!

Štajnidlo: Ty hele, ty Bubino jedna!! Ty máš co nejvíc mluvit!! Ty sama voko nezamhouříš,

páč abys náhodou žvanec nepropásla! Kolikrát už dávno mlátím ty špačky na pelíšku a ty furt voči jak baterky a monitoruješ kuchyň a hlavně pánčičku.

Bubi: Jéžíš to je řečí pro kousek jídla! Náhodou si ho zasloužim, jako vyrovnání za to, že tě mám na hrbu! Mně by za to zlatem měli platit! Zlatem!! Teda zlatem, zlatem ne. Masem platit! Za to, jak jsem tě odchovala, jak já s tebou trpim!

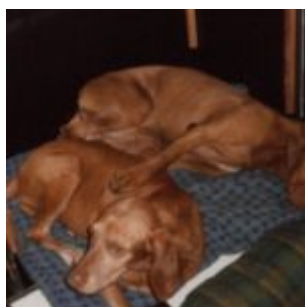
Štajnidlo: A jak bys trpěla ale beze mě! Víš? Kdo by tě měl rád jako já? Kdo by tě takhle objímal, když unavený z lítání v mrazivém silvestrovským odpůldni pak odpadneme doma na pelíšku?? Co?

Bubi: A no vždyť jo, furt taky už. Já vim. Komu bych kradla balonky, piškoty a tak jako vůbec.

Štajnidlo: A kdo by ti myl voči?

Bubi: Já vim, no, tak už se nerozčiluj, ty prcku a pojd' konečně dospat ten vánočně-silvestrovský spánkový deficit. Já osobně toho mám plný brejličky. Ještě, že už konečně vypadli do práce, už skorem spím.

Štajnidlo: Vid? Byla to šichta. Ale nááramně prima šichta, tak dobrou.

Mám tě rád, Bubi.